

värdering har beaktats när slutsatserna har formulerats.

Bevisbördan vilar på den som påstår

En närliggande invändning är att vissa metoder, till exempel några psykoterapiformer, är så personberoende att deras effekter inte kan värderas i kontrollerade studier. Men bevisbördan när det gäller nyttan av en viss metod måste rimligen åläggas den som förespråkar metoden. Den som anser att sådana metoder ska användas trots att effekterna inte kan mätas i kontrollerade studier bör rimligen kunna tala om på vilket annat tillförlitligt sätt effekterna ska utvärderas. Ett exempel kan vara kvalitetsregister, något som fortfarande saknas på ångestområdet.

Ett nödvändigt men inte tillräckligt steg

Den stora SBU-rapporten om ångest-syndrom är en redovisning av det vetenskapliga kunskapsunderlaget – ett nödvändigt, men givetvis inte tillräckligt, steg mot evidensbaserad vård på detta område.

SBU-rapporten ger en karta över terrängen, och de efterföljande riktlinjerna kan ge en konkret vägbeskrivning. Men att känna till vägen är inte detsamma som att resa. Färden från dagens praxis till evidensbaserad praxis måste företas av de behandlare, patienter och andra som beslutar om vilken vård som erbjuds. Evidensbaserad vård skapas med utgångspunkt i kunskap, men de kloka orden måste också bli till handling. För detta krävs gemensamma krafter från många håll.

*

Potentiella bindningar eller jävsförhållanden: Inga uppgivna.

Referenser

1. SBU. Behandling av ångestsyndrom. En systematisk litteraturoversikt. Stockholm: Statens beredning för medicinsk utvärdering; 2005. SBU-rapport nr 171/1+2. ISBN 91-87890-98-4 respektive 91-85413-05-4.
2. Grol R, Grimshaw J. From best evidence to best practice: effective implementation of change in patients' care. Lancet 2003;362:1225-30.
3. Grimshaw JM, Thomas RE, MacLennan G, Fraser C, Ramsay CR, Vale L, et al. Effectiveness and efficiency of guideline dissemination and implementation strategies. Health Technol Assess 2004;8:1-72.
4. Dahl A. »Ångest, ångest är min arvedel...«...och så lär det förbli – SBU-rapport när inte klinisk praxis. Läkartidningen 2005;102:XX-YY.

Apotekets förkylningsråd inte ogrundade

II Svar på Läkartidningens medicinska chefredaktör Josef Milerads inlägg om Apotekets naturläkemedel och kommentar om nikotinläkemedel (LT 45/2005, sidan 3279).

Apoteket har ett begränsat sortiment av godkända naturläkemedel, men har tillhandahållandeskylidighet för alla naturläkemedel på enskild kunds förfrågan. Naturläkemedel är godkända av Läkemedelsverket, som kontrollerar att naturläkemedel är verksamma för sitt ändamål. Apoteket har ingen anledning att överpröva Läkemedelsverkets bedömning av läkemedel, inklusive naturläkemedel.

Den studie som Läkartidningen refererar till avser en Echinacea-produkt som inte finns i Sverige, och som inte är identisk med de naturläkemedel som säljs av Apoteket.

Halverad förkylningstid

I en svensk dubbelblind, placebo-kontrollerad studie fick 120 patienter med begynnande luftvägsinfektion inta Echinagard-droppar (som säljs av Apoteket), med resultat att förkylningstiden halverades från 8 dagar i placebogruppen till 4 dagar i verum-gruppen [1]. Apotekets förkylningsråd är således inte ogrundade.

Nikotinläkemedel säljs idag enbart på apotek och rekommenderas inte av apotekspersonal till gravida. Det är just på grund av risker vid felanvändning som gör att nikotinläkemedel enligt vår uppfattning, även i framtiden endast borde få säljas på apotek. Apoteken erbjuder kompetent rådgivning vilken i kombination med nikotinläkemedel gör att fler lyckas sluta röka och förbli rök-fria.

Rökningen och övrigt tobaksbruk är idag ett stort folkhälsoproblem. Därför tjänar vi alla på att samarbeta mot ett gemensamt mål, att hjälpa så många som möjligt som vill sluta röka och snusa.

Karin Ringqvist Mattsson

Carina Altsjö

båda är apotekare vid Apoteket AB

Referens

1. Hoheisel O, Sandberg M, Bertram S, Bulitta M, Schäfer M. Echinagard treatment shortens the course of the common cold: a double-blind, placebo-controlled clinical trial. Eur J Clin Res 1997;9:261-9.

*

Ett svar från Josef Milerad återfinns i samband med en debattartikel i detta nummer, se sidan 3817.

En beskrivning av miljögiftet kvicksilver som väcker frågor

II Efter att ha läst debattinläggen av Jesper Jerkert i Läkartidningen 37 och 41/2005 (sidorna 2581 respektive 2971) så skulle jag vilja inkomma med en stil-la undran omkring några frågor.

Utredning

En är om Jerkert verkligen har satt sig in i utredningen »Dentala material och hälsa« (SOU 2003:53). Utredningen handlar mycket om vård och bemötande av patienter med amalgamproblematik och visar på att ett mycket stort antal patienter under ett flertal år bemötts i den allmänna sjukvården på ett sätt som uppenbart strider mot Socialstyrelsens regler för omhändertagande av de här patienterna. Bemötandet torde i stora delar kunna bedömas som oetiskt.

Kvicksilver i tandfyllningar

Men utredningen innehåller också ett vetenskapligt mycket tungt vägande kapitel om kvicksilver i tandfyllningsmaterial av professor Maths Berlin, vilket ger en synnerligen betydelsefull bakgrund för Socialstyrelsens inställning att

amalgam inte längre bör användas hos nya patienter.

Kvicksilver har också sedan många år – helt överensstämmande av alla miljömyndigheter – bedömts som ett synnerligen svårt miljögift, och amalgam hos tandläkarna får inte längre slängas i avloppet eller soporna utan måste omhändertas på särskilt sätt. Idag satsas stora möda och stora kostnader på att från avloppen få bort kvicksilver som härstammar från tandläkarmottagningarna, säkert även det av tunga skäl.

Amalgamenheten i Uppsala

Så min undran är ju vad Jerkert bygger sitt påstående på att amalgamenheten i Uppsala »dömts ut av all vetenskaplig expertis«. Vilken expertis då, var det verkligen »all« expertis? Påståendet stämmer uppenbarligen inte överens med den statliga utredningen SOU 2003:53. Att experter kan vara oeniga känner man väl till som erfaren läkare, och också att olika grupper kan ha olika ibland motsatta uppfattningar. Så varför redovisar inte Jerkert just den här utred-

ningen? Jerkerts ordval i debatten gör anspråk på allmängiltighet.

Personligen kan jag inte tro på att ett av våra svåraste miljögifter med automatik blir helt ofarligt bara det placeras i människors munnar.

Wilhelm Jülke
allmänläkare, Järna
wilhelmjulke@telia.com

Replik:

Amalgamenheten kritiserades av tungt vägande expertis

Wilhelm Jülke skriver att patienter med påstådda amalgamproblem har blivit illa bemötta, och att amalgamet utgör ett miljöproblem. Jag har inte skrivit om någotdera.

Jag har skrivit att politiker har givit riktade pengar till Amalgamenheten i Uppsala, trots att enheten har fått hård vetenskaplig kritik. Amalgamenheten har dömts ut av Socialstyrelsen, Vetenskapsrådet och SBU [1], liksom av en utredning tillsatt av medicinska fakulteten vid Uppsala universitet [2]. Dessutom har ledande personer bakom Amalgamenheten haft privata affärsintressen i verksamheten [3].

Socialstyrelsen, Vetenskapsrådet, Statens beredning för medicinsk utvärdering och Uppsala universitet kanske inte kvalificerar sig som »all« expertis, men en tungt vägande del av den.

Jesper Jerkert
universitetsadjunkt, Karolinska institutet,
Huddinge; ordförande i Föreningen
Vetenskap och Folkbildning
jerkert@kth.se

Referenser

1. Jansson D. Regeringen ignorerade experter. Uppsala Nya Tidning 2003-02-07. p. 5.
2. Holmberg L, Edling C, Lundberg D, Fredriksson M, Wall S. Utvärdering av verksamheten vid Amalgamenheten, Akademiska sjukhuset i Uppsala. Slutrapport från utvärderingsgruppen tillsatt av Medicinska Fakulteten, Uppsala Universitet, juli 2000.
3. Jansson D. Pengar till omtvistad forskning. Uppsala Nya Tidning 2003-02-06. p. 4.

Slopa begreppet »neuropsykiatri« inom barn- och ungdomspsykiatri

Jag läste med stort intresse Jörgen Malmquists och Christer Peterssons artikel »Psyket som försvann – eller Helhetssynen som plattade till patienten« i Läkartidningen 38/2005 (sidorna 2640-5). Underrubriker såsom »Psykiiskt deformerat till neurologiskt«, »Stark medikaliseringstrend« och »Människan är ingen neurobiologisk ö« kan inte missförstås. Formuleringen i sammanfattningen »Vi ger exempel på hur psyket inom en sådan ram reduceras till neurobiologi, vilket skapar utrymme för avhumanisering och medikalisering« understryker författarnas ståndpunkt än tydligare.

Malmquist och Petersson tycks anse att det medicinskt biologiska synsättet blivit alltför dominerande, i varje fall inom den somatiska vården, och att de vill försöka åstadkomma ett bättre patientomhändertagande och bemötande/förståelse än vad som förekommer idag. Infallsvinkeln känns igen från psykiatri och framför allt barn- och ungdomspsykiatri där jag själv arbetar.

Motstånd mot förändring?

Inom psykiatri och kanske främst barn- och ungdomspsykiatri upplever jag att kritik som den refererade står för ett motstånd mot att förändra synsätt, ta till sig ny information och forskning och kanske erkänna att det vi tidigare arbetat efter och trott på nu visar sig inte riktigt hålla fullt ut! Att etiologislutsatser och behandlingsmetoder kanske till stor del bygger på ålderdomliga synsätt och teorier, sprungna ur tidevarv och kulturer då tänkare såsom Freud, Jung, Klein, Boscolo m fl dominerade föreläsningsscenerna runt om i Europa.

Främst paramedicinare, men även en del läkare, utbildade på 1960-, 1970- och 1980-talen, har svårast att ta till sig de nyare och mer moderna förklaringsmodellerna. Detta leder i sin tur till polarisering mellan äldre och yngre på en barn- och ungdomspsykiatrisk klinik, för att generalisera lite. Starkast spänning uppstår mellan dem som definierar uppväxt och familjeförhållanden som orsak till barnpsykiatriska tillstånd och dem som ser etiologin mer ur ett hereditets- och funktionshinderperspektiv.

Olika diagnostik och behandling

Diagnostik och behandling kan därmed komma att se helt olika ut beroende på vilken terapeut eller läkare som ett barn med familj träffar. Som exempel en påhittad metafor från somatiken: på en

barnmedicinsk klinik i stad A får ett barn med visslande väsende utandning diagnosen »Astma bronchiale« och på en annan klinik i stad B får barnet diagnosen »rökande föräldrar«. Att båda diagnoserna tillsammans ger en bättre helhetsförståelse av problemet och patienten i sin miljö torde framgå. Att behandlingen också blir bredare om man ser till flera perspektiv känns väl också rätt självklart.

Inom barn- och ungdomspsykiatri borde ett mer differentierat synsätt föra oss bort från den polarisering och animositet som så länge funnits. Istället borde ett bredare synsätt leda till utveckling, samförstånd och bättre patientomhändertagande.

Slopa begreppet neuropsykiatri

Som ett led i detta föreslår jag att begreppet »neuropsykiatri« (som innefattar framför allt ADHD samt autismspektrumstörningar) slopas inom barnpsykiatri. Möjligtvis kan begreppet behållas inom barnneurologin–barnhabiliteringen för att benämna tydligare och allvarigare hjärnskadeproblematik.

Ordet ger fel associationer och används av många för att sätta andra medarbetare i trånga, ofta mindre ansedda fack. För ett 20-tal år sedan var det kanske funktionellt att använda ett nytt ord för att belysa diagnostik- och funktionshindertänkande, men idag känns det förlegat. De barn-patienter som inryms under begreppet neuropsykiatri kan, så snart man definierat de direkta funktionshindren, också ha anknytningsstörning, relationsstörning, familjeproblematik, utvecklingsstörning, trotsyndrom, ångeststörning, depression, manodepressivitet, OCD, skolfobi m m.

Varför inte bara tala om barnpsykiatriska svårigheter, -störningar, -sjukdomar framöver och samtidigt hjälpas åt att definiera och behandla barn och familjer med dessa svårigheter?

Niklas Borell
överläkare, barn- och ungdomspsykiatri,
Mälarsjukhuset, Eskilstuna
Niklas.Borell@dll.se